

at det er saa — i Haab om at faa en lignende gunstig Oktroj som den, der her er foreslaaet, og navnlig at faa Afgiftsbestemmelserne væsentlig ændret, ikke virke ind paa, hvorledes vi skal ordne dette betydningsfulde Forhold med normale Tilstande for Øje. Heller ikke noget saadant som det ønskelige i, at Nationalbanken kan stille Penge til denne eller hin Anvendelse i vanskelige Tider, at Nationalbanken f. Eks. kan træde støttende til med Laan til Kommunerne, for at de kan udføre større Arbejder og saaledes modvirke den bestaaende Arbejdsløshed, bør være bestemmende. Det kan alt sammen være meget godt og det kan være meget ønskeligt, at Nationalbanken træder til, men Hensynet til dette skal ikke virke bestemmende paa, hvorledes vi i det enkelte former Reglerne i den Oktroj, der skal gælde for saa lang Tid. Paa den anden Side mener jeg, det vil være rigtigt at ændre Afgiftsreglerne saaledes, som jeg før har nævnt, og jeg mener, at paa Grund af Forholdenes ekstraordinære Natur og Krisens sandsynlige Langvarighed passer de Dispensationer for Dækningsreglerne, som man har taget Sigte paa i den bestaaende Lov af 1907, ikke. Den store Omlægning fra udenlandsk til indenlandsk Kredit, som har fundet Sted, og som formodentlig vil fortsættes, kræver et længere Tidsrum, indenfor hvilket man med nogenlunde Tryghed kan lægge sine Beregninger, og den kræver en passende Tid til Afvikling. Derfor mener jeg, det kan være rigtigt, at man ikke blot bliver staaende ved den gældende Lovs Bemyndigelse for Regeringen til fra Tidsrum til Tidsrum indenfor en Grænse af 2 Aar at ændre Funderingsbestemmelserne ved Resolution, men at man giver en midlertidig Lov, der for et vist Aaremaal fæstnede disse Forhold og fastsatte, hvilke Afgifter man kunde gøre fra Funderingsreglerne, og f. Eks. bestemte denne midlertidige Lovs Varighed til noget saadant som 3 Aar.

Denne midlertidige Lov skulde saa indeholde de ændrede Funderingsbestemmelser, som jeg før skitserede, idet man efter min Mening langt fra bør strække sig saa vidt, som man har gjort det i den kongelige Resolution, men kun til de enkelte Lempelser, som jeg nævnede, og som i og for sig vil være tilstrækkelige til at sikre ikke alene saa stor en Seddeludstedelse som den, vi har nu, men ogsaa en noget større. Efter Udløbet af den midlertidige Lov skulde man da vende tilbage

til Oktrojen i Henhold til Loven af 1907, medmindre man enedes om noget andet. Jeg kan vel forstaa, at Nationalbanken aldrig vilde gaa ind paa og heller ikke kunde finde sig i efter Udløbet af et Tidsrum af, lad os sige, 3 Aar at komme til at staa ganske paa bar Bund og ikke vide, hvilken Oktroj der blev den budt, men jeg anser det for sandsynligt, at man, naar Krigen var endt og Forholdene nogenlunde havde klaret sig, med de Erfaringer, man havde gjort baade med Hensyn til Virkningen af de nye Regler og til hele Situationen, kunde enes om at fastsætte nogle af disse Regler og maa ske indføre nye, altsaa definitivt ændre Oktrojen. Og kan man efter 3 Aars Forløb endnu ikke overse Situationen, har man jo Adgang til at forlænge dette Tidsrum f. Eks. med et Aar endnu. Det afgørende for mig er, at der bliver givet en Ordning, som gælder et vist Aaremaal, saa at Nationalbanken har en vis Tid, indenfor hvilken den kan vide, hvad den kan regne med, og indenfor hvilken den kan disponere med nogenlunde Tryghed. Men jeg anser det for forkasteligt under de nuværende Forhold, hvor vi saa lidt kan overskue Situationen og arbejder under Tryk af de ganske særlige Fornødenheder, som Dagen og Øjeblikket skaber, at gaa til en Ændring af Oktrojens Bestemmelse, der skal have Gyldighed til 1938.

Sigvald Olsen: Det interessante Foredrag, som den ærede foregaaende Taler (N. Neergaard) har holdt for os, var af særlig bankteknisk Natur, og jeg tør ikke bestride, at en Del af de Betragtninger, som han gjorde gældende, er i Overensstemmelse med de Regler, der bør følges af en Bank, som har Seddeludstedelsesret saaledes som den Bank, vi her taler om: Nationalbanken. Men det, der har foresvævet os, og det, der har, om jeg saa maa sige, ligget til Grund for den Maade, hvorpaa vi i vor Gruppe har behandlet dette Lovforslag, er, at det forekommer os, at de Forhold, hvorunder vi lever, og som er en Følge af Krigstilstanden i Europa, er af en saa eksceptionel Beskaffenhed, at de gør det tilladeligt at gaa udenfor almindelige Regler, naar man derved kan gavne Samfundets Interesser. Ved Fremsettelsen af Lovforslaget udtalte den højtærede Justitsminister, at Aarsagen til Fremsettelsen var, at der paa Grund af de overordentlige Forhold var blevet stillet Krav til Nationalbanken om Kreditgivning i et Omfang langt ud over det sædvanlige,